

Вивчаємо історію краю

«Вінниччина медична» – нова платформа для висвітлення дослідження історико-медичного краєзнавства

На просторах «Фейсбуку» цього року з'явилася нова сторінка Наукової бібліотеки «Вінниччина медична». Це не просто цифровий ресурс, а жива платформа, що популяризує дослідження Наукової бібліотеки в галузі історико-медичного краєзнавства. Епіграфом до сторінки взято слова Григорія Сковороди: «Пізнай свій край, себе, свій рід, свій народ, свою землю – і ти побачиш шлях у життя», які спонукають до глибшого розуміння нашої історії, культури та медичних традицій Вінниччини. Кожен пост, кожна публікація – це крок до пізнання, що запрошує кожного користувача відкрити для себе нові грані медичної спадщини регіону. Слова тут не просто тексти, вони – місточки крізь роки, що з'єднують історії людей, великих справ і пам'ятних подій, переплітаючи їх із сьогоденням.

Сторінка «Вінниччина медична» стає майданчиком для обговорень, відкриттів і нових знайомств. **Тут відбувається знайомство з новими виданнями бібліотеки** – мовчазними свідками медичної історії. Кожна книга – це цілий всесвіт, повний розповідей про лікарів, науковців, медиків-захисників, які своїм життям стали на сторожі здоров'я й наукового прогресу. Сторінки нових видань промовляють голосом тих, хто колись обрав шлях служіння, хто в непростих умовах доводив свою відданість людям, розвивав медичні знання, рятував на полі бою... З кожною новою сторінкою виникає враження, ніби ці люди постають поруч, живими й справжніми, діляться своєю історією, мудрістю, незламною волею. Це книги, що не лише дають

знання, а з'єднують минуле з майбутнім, стаючи частиною пам'яті, яку несе й оберігає бібліотека. Підтвердженням актуальності роботи бібліотеки в цьому напрямі є слова професора В. Півторака «...Прямую до бібліотеки».

Найбільше підготовлених **дописів було присвячено науковцям університету** – людям, чиї імена викарбувані на скрижалях його сторічної історії. Тут зустрічаються розповіді про тих, хто у білих халатах зі світлими думками йшов на зустріч невідомому, хто стояв біля витоків, закладаючи міцний фундамент знань, хто з першого дня відкриття інституту відчув відповідальність перед його майбутнім, хто з вірою і завзяттям працював над розбудовою закладу, хто щоденно примножував і зберігав його здобутки та спадщину. В кожному слові дописів про І. Я. Дейнеку, І. А. Данилевського, О. К. Каблукову, В. С. Тарасюка, Г. В. Терентьєва, М. М. Хращевського, І. М. Грабченка, О. О. Пентюка та ін. оживали яскраві й різноманітні портрети науковців, завдяки яким університет розвивався та досягав висот. Читацька аудиторія активно реагує на кожен допис бібліотеки та у коментарях ділиться власними враженнями «*Дуже цікава інформація, ім'я відоме, але в історико-медичній літературі мало висвітлено. Дякую, збагатили пам'ять*» – Валентина Пилипчук про завідувача кафедри шпитальної хірургії ВДМІ (1945–1960) професора І. А. Шраєра. Інколи – це короткі слова подяки «*Дуже вдячний бібліотеці за вшанування ювілею професора...*», а часом – цілі роздуми, які додають дописам нові відтінки, створюючи атмосферу спільного захоплення представленою подією «*Щиро вдячна Борису Захаровичу за запрошення на навчання до клінічної ординатури у далекому 1983 році мене молодого лікаря Вінницького онкологічного диспансеру. Борис Захарович був високо інтелектуальним Вчителем, високоосвіченим рентгенологом, радіобіологом, і від нас молодих завжди вимагав ґрунтовної підготовки до занять, прищеплював навички наукової роботи під час виконання наукових експериментів у віварії, де ми працювали з великим ентузіазмом...*

Вивчаємо історію краю

Світла пам'ять про шанованого Вчителя, професора Сухорукова Бориса Захаровича, який заклав любов до радіології на все життя, залишиться назавжди в серцях його вдячних учнів» (Тамара Коваленко про професора Сухорукова Б. З.).

Своєрідним літописом, що об'єднує минуле та теперішнє, стали дописи до ювілейних дат потужних академічних осередків університету: 90-річчя кафедри шкірних і венеричних хвороб, 30-річчя стоматологічного факультету, 30-річчя наукового журналу «Вісник ВНМУ» та ін.

У кожному дописі представлено етапи розвитку цих структур, їхніх засновників і тих, хто робив значний внесок у формування традицій та цінностей. Особливу увагу приділено викладачам, студентам та випускникам, які продовжують славу університету. Ці дописи демонструють силу традицій та спадковість поколінь, які забезпечують неперервний розвиток університету й допомагають йому залишатися одним із провідних закладів освіти та науки.

Окремими дописами було вшановано **видатних медиків**, народжених на Вінниччині (І. Лазаревича, М. Стаховського, М. Веркентін, В. Трикуленка, П. Думіна) та **випускників Вінницького медичного** (В. Козловського, П. Ткачука, О. Боржковського, В. Завадюка). Колишні випускники з теплою згадували роки навчання, моменти, які стали дорогими спогадами, та тих, з ким разом здобували професійні знання й досвід. Особливо зворушливий коментар був адресований «одному з старших наших однокурсників, який ще будучи студентом проявив себе як дійсно гарний організатор: вже

на 1 курсі очолив штаб ДНД, був командиром студентських будівельних загонів, працював головою профспілки студентів інституту» (Володимир Коваленко про П. М. Гунька).

Свідченням того, що **сторінку переглядають колишні випускники-іноземці**, є їхні теплі коментарі, які відображають щирю вдячність та приємні спогади про Вінницю та університет. Для багатьох з них Вінниця залишилася не просто місцем навчання, а домівкою, до якої вони завжди хочуть повернутися, навіть якщо лише в спогадах. «Мой второй родной город Винница, родной университет Пирогова скучаю, но что делать это жизнь, всё прошло так быстро...». У коментарях вони часто діляться враженнями про студентські роки, розповідають про улюблені місця Вінниці, захоплюються спогадами про доброзичливу атмосферу і дружню підтримку, які відчували тут. «Спасибо всем. Ректор университета профессор Мороз, в деканат скажу всем привет с уважением Коваленко, Пивторак, Филенко, Палий, моим профессорам Серкова, Козлов, Маленький, Братусь, Билык, Потолочный, Виевский и другие просто вы незабываемые. Низкие поклонны вам» (Gautam Modi, Індія). Випускник ВНМУ Хав'єр Гарсія Алайо (Javier Garcia Alayo), травматолог та ортопед за фахом, який працює в спеціалізованій регіональній лікарні Ламбаєк та медичній клініці «Telemedica SAC» (м. Чиклайо, Перу) залишив допис: «Мое другое родное место Винница». У наступному коментарі зазначив: «Особливі вітання випуску 1985 року та травматологам 1988 року». Ці відгуки додають особливої теплоти, підкреслюючи, що університет залишив глибокий слід у їхніх серцях та став важливою частиною їхнього життєвого шляху.

Сторінка Наукової бібліотеки «Вінниччина медична», як показав час, стала живим діалогом, що об'єднує читачів, бібліотекарів, дослідників і просто небайдужих людей, які відкривають один одному нові сторінки із життя Вінницького медичного. І, гортаючи ці сторінки, кожен із нас стає свідком цієї історії – неповторної, багатогранної на мить і відлуння, що не знає меж у часі.

Мельник М. І., заступниця директорки Наукової бібліотеки ВНМУ